

връха, начала да кръщи нѣщо си. Това бѣше зѣлъ знакъ. Василь поблѣдне; той не можеше да познае и чуе за какво е туй викане, да ли видя нѣ-какъ си Жельови, или нѣкого отъ другари-тѣ си — на други-тѣ коля викаше.

— Позна ли сега какво направихме, извика Петръ, кому Василе азъ казвахъ! За Бога! не бави сега вече — нападай... що-то стане да стане. Татарче-то е далечъ, Станкини сж долу...

Додѣ казваше това Петръ, Василь изведнѣжъ ся покатри на едно високо дърво.

— Азъ сега щж ти обады, Петре, какво ще правимъ. Пачакай само да видимъ кого търси и що му е зора; ако сж Жельови — то нищо, нѣ ако ли има тамъ други коля... Тогава...

Петрово-то сърдце затупа и ся биеше по силно и по силно. Съ нетърпѣние той чакаше и глѣдаше кога ще Василь да искочи на връха и какво той ще каже.

Той излѣзе на връха, видѣ що-то бѣше и съ главж наведенж, съ очи потъмнели начала да слазя.

— Що е бате Василе?

— Ты си ималъ право, Петре, тамъ долу има и чака другъ кърванъ распрѣгнать.